

**P
E
T
R
J
I
Ř
Í**

F R A S S A T I

Ž I V O T V Í T Ě Z N Ě H O M L Á D Í

R. M. Dacík O. P.

Petr Jiří Frassati

Život vítězného mládí.

1941

Nákladem Sdružení katolické Omladiny v Brně.
Tiskem Jana Muchy ve Velkém Meziříčí.

Nihil obstat: P. Paulus Škrabal O. P. *Imprimatur*: P. Mag. Methodius Habáň O. P. Provincialis. Olomucii, die 20. Decembris 1940. Reg. 155. – *Nihil obstat*: P. Aem. Soukup O. P., Censor ex offo. *Imprimatur*: Dr. Údalricus Karlík, Vic. Gen. Olomucii, die 23. Dec. 1940. Nr. 18481. – *Nihil obstat*: Dr. Methodius Marvan, censor ex offo. *Imprimatur*: † Josephus Episcopus. Brunae die 6. Martii 1941. Nr. 2210.

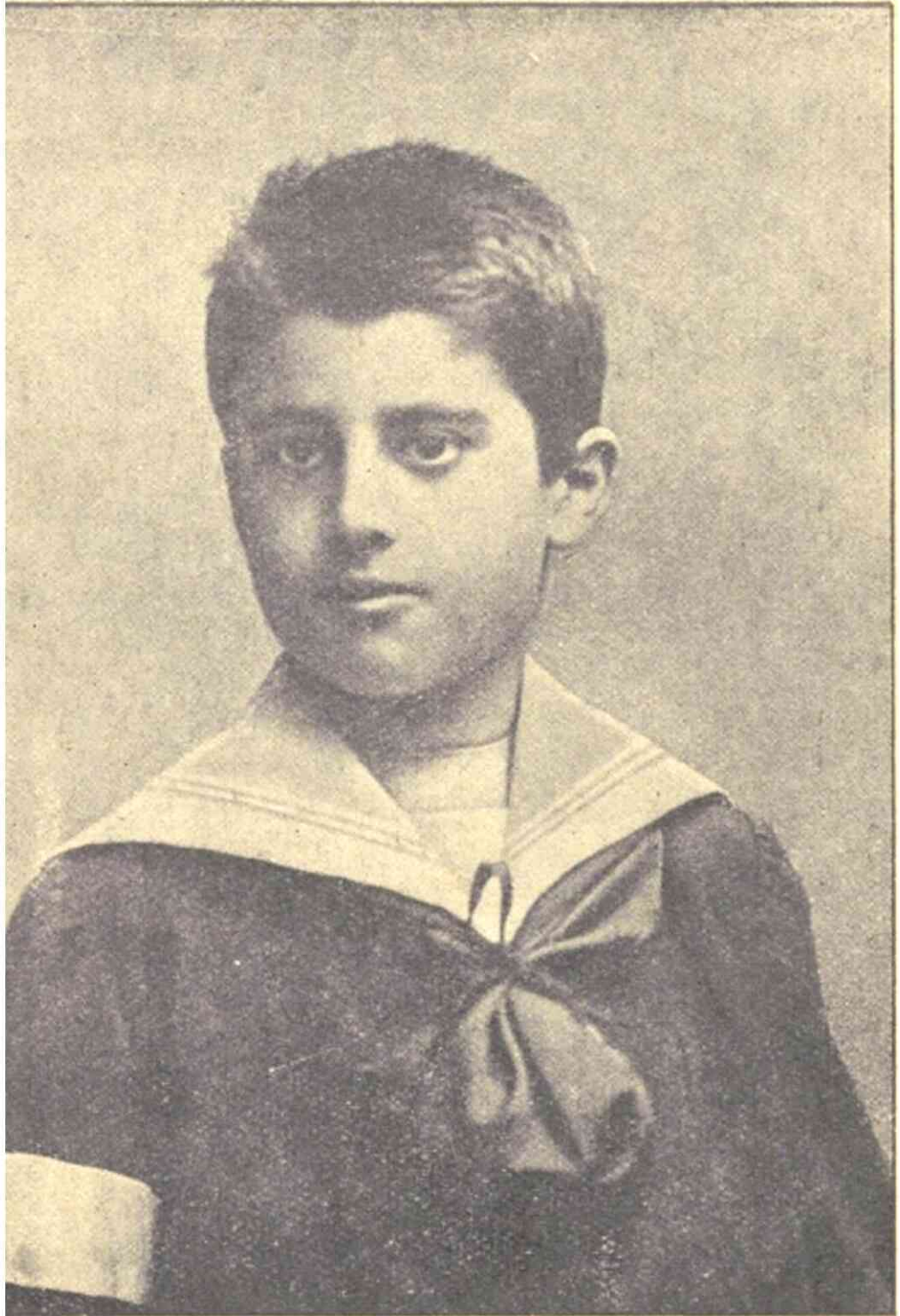
Každá doba má své bolesti a obtíže, ale právě tak má každá doba své světce, kteří vzali tyto bolesti na sebe a ukázali době, jak je má snášet. Je jistě pozoruhodná skutečnost, že čím ta neb ona doba byla vzdálenější od Boha, tím větší vzory svatosti poslal lidstvu Bůh, jenž nedopustí zkázu díla svého Syna. Už svatý Pavel napsal, že tam, kde vzrůstá hřích, vzrůstá i milost, neboť propast hříchu volá vždy po propasti milosti. Jestliže poslední doba lidských dějin se nám jevila ve znamení krutého nebezpečí pro mládež, dává nám Bůh papeže Pia X., jenž volá děti k ranému a častému svatému přijímání. A pak následují květy eucharistické lásky, vyrostlé uprostřed mládeže, která pochopila slovo Pia X. a šla k oltáři Božímú čerpat sílu pro své mladistvé zápasy.

Mezi těmi, kteří zazářili v posledních letech mladým žářem lásky k Bohu a eucharistickému Kristu, je jistě na předním místě Petr Jiří Frassati, turinský student, jenž umírá takřka v předvečer své promoce na doktora technických věd. Je to mladík, který ukázal dnešní mládeži, jak možno žít hluboce křesťansky, ano, svatě uprostřed moderní kultury, která vědomě nebo neuvědoměle odvádí od Boha a tíhne k hmotě. Jeho život, který se po vnější stránce tolik podobá životu jiných studentů, je dokladem, jak možno i dnes, právě tak jako ve středověku, plnit křesťanský zákon až do jeho poslední písmeny.

Čteme-li životopisy dřívějších světců, snadno

upadáme do bludu, že si je představujeme jako pěkně natřené sochy, jež stojí na oltáři našeho kostela. Jsou pro nás spíše nebeskými zjevy než lidmi, kteří žili v podobných podmínkách jako my, bojovali jako my, vítězili, jako my bychom měli vítězit. Rozdíl mezi nimi a námi by se dal vyjádřit nejlépe tím, že konali nejen věrně a svatě, nýbrž i hrdinně to, co my jsme povinni konat a co tak často nekonáme. Ano, tak často se nám zdá, že svatí byli lidé z jiného světa, že ani snad nebyli lidmi. A tím jsou nám pak svatí vzdáleni. Zdá se nám, že je nemůžeme následovat. Pak se řekne tak snadno: Svatost není pro mne... A zapomínáme na to, co řekl božský Spasitel: Buďte dokonalí, jako váš nebeský Otec jest dokonalý.

Petr Jiří Frassati jest obrazem světce našich dnů. Byl veselým mladíkem, byl prvotřídním sportovcem, byl dobrým druhem, přítelem, ale především byl dobrým katolíkem, jenž uměl plnit vždy a všude své náboženské povinnosti, ať ho to stálo cokoliv. Praví se o něm často, že je Aloisem naší doby. Řekl bych, že je ještě více. Sv. Alois jako bohoslovec je mnohému svou přísností a životem v klášteře nepřístupný. Petr Jiří je naopak mladík, jenž žil v podobných poměrech, v jakých žijeme my, jeho celý život se odehrával venku, takže nemůže nikdo říci: nemohu za ním. Svým životem se postavil jako vzor mládeže, zvláště studující mládeže dnešní, protože znal dobře všechny obtíže, s jakými zápasí dnešní mládež, a dovedl je s pomocí milosti slavně překonat.

I. V rodině.

Petr Jiří se narodil 6. dubna 1901 v Turině. Jako by stál živ před mým zrakem, tak ho vy-podobňuje ve svých vzpomínkách jistý přítel ro-diny. Krásný obrázek dítky s hnědou pletí, tak hezkého, že by mohl být vzorem malíři. Mírné velké oči s tmavou zřítelnicí, hledící jasně do a-zurového nebe, tvoří kontrast k hnědé pleti, která ho činí velmi podobným malému Arabu s dokona-lými tahy krásného obličeje. Rysy tváře vyzařují dobrotu; hlava pravidelná, malá ústa, otvírající se každou chvíli k šťastnému úsměvu, třebaže oči v dojemné soustrasti někdy ronily bohaté slzy, ka-noucí po tváři, slzy nechtěné, ale nezadržitelné...

Není třeba hledat v příhodách dětství rysy sva-tosti, třebaže tyto příhody mohou být někdy znám-kou, předzvěstí budoucí velikosti. Petr Jiří byl tím, co možno říci o tolika jiných: byl hodným chlap-cem. Rozdíl od jiných přijde později. Tehdy, kdy jiní přestávají být hodnými chlapci, když nastává doba zkoušky, když přichází krise mládí, rozhodující často o dalším životě, kdy prchá neodpovědné dět-ství a nastává doba odpovědnosti a tvoření karak-teru, tehdy se začíná Petr Jiří lišit od jiných hod-ných chlapců a počíná jeviti stopy budoucí svatosti.

Chceme-li však vidět v událostech dětství před-zvěst budoucího silného charakteru a lásky k duším, vypravují nám tyto příhody: Bylo mu asi jedenáct let. Jeho matka mu koupila látku na šaty a tázala se ho, zda se mu líbí. Jakmile ji uzřel a slyšel

cenu, praví matce, že je příliš krásná, aby ji šla vyměnit za lacinější a ušetřené peníze aby dala chudým. – Bylo mu asi patnáct let. Mluvilo se o hrůzách světové války, vypravuje služka, a o tom, co vše musejí snášet ubozí vojáci na frontě. Pojednou přijde s touto otázkou: Natalíno, neobětovala byste život, aby přestala válka? Já nikoliv, odpověděla jsem. Jsem mladá, život je mi vzácnější než život vojáků. – Já bych obětoval a třeba hned dnes... Tak mluví hoch, jehož čistota byla andělská a Ježíš v nejsv. Svátosti byl téměř každodenním hostem jeho duše.

Jeho rodiče byli zbožní, zvláště matka, která se snažila vychovat děti co nejlépe. Otec byl vysokým úředníkem, senátorem, a vydavatelem velkého deníku Stampa. Život v rodině byl opravdu vzorný. Poslušnost jeho, jak svědčí všichni, kdož ho znali, byla až podivuhodná. Bylo mu osm let, když byl se sestrou na návštěvě u tety v Ochieppo. Běhali po dvoře a hráli si. Tu se pojednou Jiří silně rozkašlal. Aby jej zbavila teta kašle, nabízela mu bonbon. Jaké však bylo její překvapení, když Jiří odmítl se slovy: Ne, maminka nedovolila... A jiný případ. Jiří byl už v páté třídě gymnasijní. Jednoho dne ho našla matka, jak chodí po světnici sem tam. Maminko, už jsi přišla, čekal jsem, abys mi dovolila vzít si úplné vydání Orlanda, chtěl bych si přečísti jeden zpěv, jenž není v mém vydání školním, abych si udělal výtah. Svazek byl v otevřeném stojanu na knihy, avšak hoch se neodvážil dotknout se ho bez dovolení matčina. Nebyl

to strach, byla to něžná prostota a láska k matce, která mu byla nade všechno.

Byl opravdu nepřítelem každé přetvářky, a proto žádal ve všem upřímnost: v životě, doma, ve škole, při hrách. Proto svědčí všichni, kdo ho znali, že nebyl nikdy přistižen při lži. Raději trpěl, než by byl lhal. Žádná moc na světě ani sebevětší chuť k jídlu ho nepřinutila, aby se dotkl koláčů nebo cukroví, ne snad jen uzavřeného v polici, nýbrž jen volně položeného na stole, zvláště když to matka zakázala. Není divu, že všichni žasli nad jeho silnou vůlí, jakou pozorovali u takového dítěte.

Matka byla jeho strážným andělem. Její obraz, vzpomínka na ni byly mu pobídkou k ukázněnosti a sebevládě. A pak, když přišel nebezpečný okamžik krise okolo šestnáctého roku, když z dítěte se stával mladík, byla to zase matka, která svou moudrou přísností ho zachránila jistě alespoň od pádu, ne-li od záhuby. A oním okamžikem, kdy Petr Jiří řekl své matce po domluvě a po dobré svaté zpovědi svých dětských nerozumností své JIŽ NIKDY, stává se z chlapce jinou, jenž nese známky budoucí velikosti charakteru.

Jiří byl čistý jako alpský sníh, který tolik miloval. Pohledte jen na jeho tvář, která září nevýslovnou čistotou. To proto, že jeho duše byla proniknuta ctností, která tak často schází dnešní mládeži. Byl čistý svou podivuhodnou čistotou, která už nezná přitažlivosti se strany pozemského. Pohledte do jeho oka, a zjeví se vám čistota, kterou stěží dovedeme vymezit, ale o jejíž existenci jsme ihned

přesvědčení. Jeho tělo bylo poddáno duchu a duch byl poddán Bohu. Vidíme tu něco z oné přímo nebeské harmonie, krásy, jakou se skvěla duše prvního člověka, v níž před pádem vládl největší soulad. Jeho duše byla ovládána vyšší čistotou, kterou už nemůže umazat žádný styk s tímto světem. Vybojoval si ji a pak se z ní těšil. Byl ve světě, ale žil, jako by byl mimo něj. Jeho čisté oko vidělo jen čistě. Byl dítětem, opravdovým dítětem, jakým chtěl Kristus, abychom byli všichni, když nám řekl: Nebudete-li jako maličcí, nevejdete do království nebeského. Dítětem nevinnosti, jak vykládá sv. Jeronym, maličkým nikoliv v moudrosti, nýbrž ve zlobě, dítětem, které nevzpomíná na urážky, nerozněcuje se pohledem na krásnou ženu, nemluví jinak než myslí. To chtěl Kristus, když nás chtěl mít maličkými. Jiří to pochopil, a co více, dovedl to uskutečnit. – Jak krásná je ta dětská duše v těle statného mladíka a jak při tom prostá a jednoduchá!

Nečinil opravdu nic mimořádného, ale při tom konal věc velmi mimořádnou: přiblížil se dokonalosti křesťanské po cestě, na kterou ho Pán postavil. Žádné ohromující činy nenalzáme v jeho životě tak prostém. Stavěl se klidně beze strachu tváří v tvář všem okolnostem, do nichž ho život postavil. Žádné roucho kajícíka ani přehnané umrtvování ani falešný stud, nýbrž krásný jasný pohled. Vždy ochoten dávat, pomáhat, povzbuzovat, ustavičná soustavná oběť. Život opravdu tak prostý a tak hluboký...

II. Život studentský.

Petr Jiří byl vzorem studenta pilného, vytrvalého. Jeho nadání nebylo nijak mimořádné, ale dovedl vše vynahradiť pílí a dobrou vůlí. Jeho učitelé si ho chválili jako žáka, který sice na počátku chápal pomalu, dosti těžce, ale jakmile se do věci zakousl, pak ji neopustil, dokud nedosáhl svého cíle. Studoval gymnasium u Otců jesuitů a později přešel na techniku, kde se věnoval nejdříve strojnímu inženýrství, později omezil svůj obor na hornictví. Od spolužáků byl mnohdy podceňován co do nadání, protože se nikdy nechlubil tím, co ví, rád si dal vše vysvětlit druhým, rád a ochotně poslouchal výklady svých spolužáků, přijímal od nich rady, a jen když byl výslovně vyzván, aby odpověděl na vědecké otázky, vyložil prostě, ale výstižně své názory. Jen ti, kteří ho znali blíže, věděli dobře, že jeho vědění není jen průměrné, ale že s ním nechodí nikdy na odiv.

Studium bylo pro něho stavovskou povinností. Nepobízela ho touha po pravdě, protože pravdu, potřebnou své duši, hledal jinde. Nepudila ho ctižálost, aby se stal prvním ve třídě, na tom mu velmi málo záleželo. Jak na středních tak vysokých školách hleděl na studium jako na své hlavní zaměstnání – v němž jako duchem silný muž si dovedl poručit a dovedl přemáhat všechnu přirozenou nechuť.

Než Jiří věděl, že celý člověk není jen rozum, a proto výchova nesmí zasahovat pouze jej. Vě-

děl, že by byla marná všechna moudrost tohoto světa, kdyby jeho srdce nebylo plno lásky k Bohu a bližnímu. Proto je spolužákem, jenž rozsévá všude jen lásku a dobrotu srdce, jenž je apoštolem všude, kam zasahuje jeho vliv. Proto ho měli všichni rádi, jak ve škole učitelé a spolužáci, tak jeho přátelé ve studentských kroužcích, kde byl mnohdy hlavním činitelem. Netlačil se nikdy vpřed, byl raději neviděn, přehlížen, jeho radostí bylo, když mohl pracovat, i když ho nikdo nechválil, i když se o tom třeba ani nevědělo, že on je původcem toho neb onoho podniku. Takto skryt pracoval pro dobro spolku, pro dobro kroužku svých přátel.

A jeho usměvavá tvář, která neznala smutku, alespoň ne před druhými, získala si všude sympatie. I když snad jeho duše trpěla, dovedl všechno zakrýt, dovedl na to zapomenout, jen když mohl rozveselit druhé, potěšit, pomoci, třeba i hmotně...

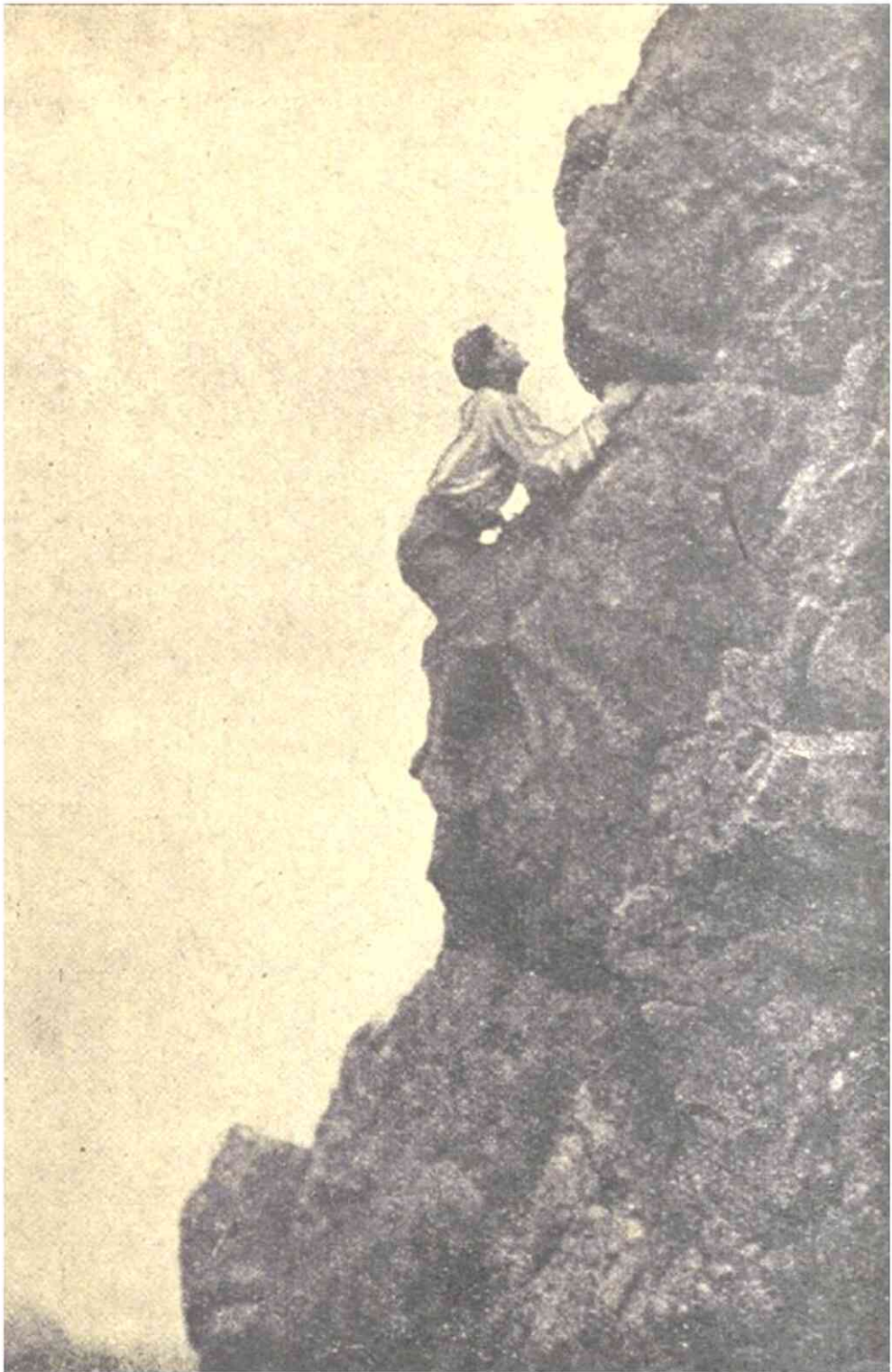
III. Radost z života.

Jeho duše byla čistá, a čistá duše je vždy připravena k radosti. Nemůžeme se proto divit, že základním rysem povahy Petra Jiřího je právě opravdová hluboká radost, která zářila z celé jeho bytosti a šířila se v celém jeho okolí. Byl milým společníkem, protože šířil všude jen smích a radost. Píseň takřka neodcházela z jeho úst na dlouhých cestách po výšinách alpských. Nezkušenému pozorovateli se mohla zdáti jeho radost často rozpuštělostí, jeho křik a zpěv mohl někomu připadat snad nemístný, ale kdo ho znal, věděl dobře, že jeho čistá duše, která se raduje ze všeho krásného, a jeho láska, chtějící působit všude jen radost a potěšení, hledá stále nové a nové způsoby, jak by se projevila.

Nikdo ho neviděl nikdy smutným. Dovedl rozveselit všechny své kamarády, ale jak dosvědčují přátelé, nikdo se nepamatuje, že by mu uklouzlo slovo, nepravím špatné, ale jen méně vhodné, slovo, které by mohlo někoho pokořit, urazit, pohoršit. Byl to smích a radost nevinného mládí, jehož kořeny sahaly hlouběji, dotýkaly se jeho úzkého spojení s Bohem, jenž denně přicházel k němu ve svatém přijímání. A v tom je právě krása jeho duše, že dovedl spojit upřímnou veselost s právě tak upřímnou zbožností, což nedovede tak mnoho křesťanů, pohoršujících se nad tím, kdo je veselý.

Radoval se ze všeho krásného! Květiny na louce nebo na záhoně, pták na vysokém stromě, bublající

potůček, stékající s alpských hor, to vše ho plnilo radostí. Dovedl čísti v přírodě jako v otevřené knize, vyčetl z ní také jsoucnost jejího původce, a proto tak miloval vše krásné, protože ve všem viděl odlesk Boží krásy. Večer volá maminku, aby se šla podívat, jak je krásné nebe, za letních odpolední přináší kytice krásných květin, kterými zdobí oltář kostela i stůl v jídelně. Všude viděl krásu a všude ji chtěl mít. Jeho srdce zkrásnělo samo touto láskou ke kráse a klanělo se Bohu přítomnému všude, projevujícím se tímto způsobem. – Měl rád divadlo, ale nikdy je nenavštívil, dokud se nepřesvědčil, že je kus opravdu nezávadný. Umění jej táhlo stále více, čím více dospíval, ale i zde je stále opatrný, aby pod rouškou umění si nezamíloval něco, co mohlo přinést úhону jeho duši.

IV. Sportovec.

Petr Jiří byl prvotřídní sportovec. Lyžuje už jako chlapec, prohání se na bruslích po ledě, jezdí na kole. To všechno bylo pro Petra Jiřího pramenem zábavy a nevinné radosti. Jeho čistá duše se chápala všech těchto prostředků, které ji odváděly od pokušení a zahálky. Jezdí na koni, kterého má tak vycvičeného, že na procházkách se zastavuje sám u mariánské svatyně, kde jeho pán koná návštěvu. Zvláště pak alpinismus byl jeho nejmilejší zábavou. Kolik výletů do Alp podnikl! Kolik nebetyčných hor zlezl a kolik radostí zažil sám na těchto výletech, jak vidíme z jeho dopisů a lístků, a kolik radosti způsobil svým přátelům a společníkům. Tak rádi šli všichni s ním, vždyť s nikým se necestovalo tak dobře, jako s ním. On dovedl zpříjemnit i nejchmurnější den, dovedl svým smíchem a žertováním rozveselit i největší mrzouty. V jeho lásce ke sportu vidíme stále, jak dovede náležitě hodnotit věci a jak dává každé to místo, které jí patří. Nepěstoval sport pro sport ani neotužoval tělo proto, aby se mohl pochlubit silou svalů a jeho pružností. Tělo mu bylo nástrojem ducha, tělo mělo být vždy poddáno duchu, a proto sport byl pro něho cestou k dosažení harmonie mezi tělem a duší. Tak posvětil i sport a učinil si jej záslužným, následuje slov sv. Pavla, který chtěl, abychom vše zařídili k Bohu jako jedinému poslednímu cíli všech svých skutků: Ať jíte nebo pijete, vše číňte ke chvále Boží.

Petr Jiří nikdy nezapomínal na výletech na své náboženské povinnosti. Víme dobře, jak dnes je sport jedním z největších nepřátel náboženství, protože je ho zneužíváno proti němu. Propagují se výlety a nejrůznější zábavy právě v neděli, aby katolíci nemohli dostátí své povinnosti mše svaté. A kolik je těch, kteří utíkají ven, do přírody, aby jen unikli kostelu! Vidíme tak často Petra Jiřího, jak spěchá na první mši svatou, skládá svůj batoh do kouta kostela nebo v sakristii, chápe se misálu, aby ministroval knězi u oltáře, nebo pokleká v lavici poloprázdného kostela a noří se v modlitbu. A pak, když se posilnil ve svatém přijímání Tělem Páně, když svou duši vykoupal v modlitbě, pln duchovní radosti spěchá do hor, aby posilnil také své tělo a osvěžil, aby pak mohl s větší chutí a pílí se oddati svému obtížnému studiu.

Tak chápal Petr Jiří sport. Neměl překážet jeho náboženským povinnostem, naopak, měl posilnit, otužit tělo, aby bylo lepším a dokonalejším nástrojem ducha. Smysl jeho výletů bylo spět k výšinám, jak napsal na fotografii posledního výletu 7. června 1925, ale nejen k výšinám hmotných hor, nýbrž k výšinám nebeským, k nebi, blízko k Bohu... Tam cítil takřka jeho přítomnost. Proto jeho duše jásala, těšila se z krásy přírody, proto na jeho ústech pohrával vždy úsměv čistého mládí.

V. Jeho poměr k Bohu.

Modernímu člověku se mnohdy zdá a řekne to často nahlas, že dnešní život ve světě nelze spojit s náboženskými povinnostmi. Duchovní život je nanejvýš prý tak pro kněze a řeholníky. Ale člověk ve světě, jak pak může žít nábožensky? Jak může žít duchovně? – Petr Jiří dovedl spojit překrásně v ladný celek život ve světě a život opravdu zbožný. Veškeren jeho život byl řízen vztahem k Bohu. Všude viděl Boha a jeho svatou vůli, vše konal jen pro něho a pro jeho slávu. Proto je jeho život tak prostý, protože kotví v Bohu, jenž je pramenem prostoty. Byl prostý jako dítě, které je v náručí svého Otce, a je mu tam dobře. Jeho celý život je opravdu překrásnou syntesou křesťanského života, jak ji má vyjádřit moderní člověk. Správně to napsal o něm Msgre Pini, jenž ho znal ze studentských let: V poslední době se vytvořil v něm soulad mezi kulturou a radostí, mezi silou mládí a upřímnou zbožností. Nade vším pak vládla láska, otevřená, velkomyšlná, podle ideálu vzdělaného křesťanského mládíka. Čím více jsme jej pozorovali, tím více jsme si ho vážili a jej milovali. Příklad Petra Jiřího vydal bohaté plody mezi mládeží.

Od té chvíle, kdy přijal po prvé do svého srdce božského Mistra, rostla jeho láska k Bohu a bližnímu, jeho duchovní život nabýval vždy krásnějších rysů. Celý jeho život soukromý a veřejný byl proniknut náboženstvím. Síla, které se mu dostalo

při svatém biřmování, nebyla u něho skryta. Projevila se tolikráte v jeho životě, ať ve chvílích, kdy před spolužáky málo nábožensky založenými, nebo i nepřátelskými náboženství hájí křesťanskou pravdu slovem i svým vlastním příkladem, nebo hájí práva a zájmy katolické mládeže, jako na příklad v Římě v pověstný den zářijový 1921, kdy statečně bojuje v řadách katolických studentů za práva katolické Církve, kterou tolik miloval. Při církevních slavnostech je vždy v prvních řadách a nestydí se nikdy vyznávat svou víru. Jaký to příklad pro mnohé tak vlažné katolíky, kteří se stydí, kteří se bojí říci, že jsou katolíky, že jsou Kristovi, bojí se vyznat to, co je jejich největší chloubou!

Nelze se tu nezmíniti o tom, že jeho touha státi se dokonalým křesťanem ho vedla výše, takže r. 1921 vstupuje do III. řádu svatého Dominika a přijímá řádové jméno Jeronym. Je terciářem, ale terciářem věrným, jakých měl turinský třetí řád jistě málo po dobu svého dlouholetého trvání.

Nebyl terciářem jen podle jména. Myšlenka apoštolátu sv. Dominika ho zcela pronikla. Hořel touhou pomáhat, pracovat o spáse duší slovem, modlitbou, příkladem a dobrými skutky. Růženec byl jeho každodenní modlitbou. Modlil se jej v kostele, doma, na cestě. Často jej našla matka pozdě v noci klečícího s růžencem v ruce, při němž únavou usnul, vrátiv se pozdě se své návštěvy chudých, tělesně vyčerpan, ale ochoten obětovat Bohu poslední zbytky sil... Vycházeje

jednoho dne z kostela, držel ještě v ruce růženec. Na schodech potkal známého. Petře, copak ses stal pobožnítkářem? Nikoliv, zůstal jsem křesťanem, odpovídá Jiří....

O jeho lásce k eucharistickému Kristu si dosud vykládají. Ježíš byl každodenním jeho hostem, pokrmem, a Jiří denně splácel návštěvu. Kolik nocí probděl při nočních adoracích! Uchvacoval svou zbožností přítomné, přiváděl do chrámu ty, kdož byli tak často daleko od Boha. Vykládá jeden terciář: Poznal jsem Petra Jiřího v létě 1924 v Bielle. Šel proti mně se svým přítelem, a sotvaže uviděl můj odznak dominikánského terciáře, podával mi ruku. Br. Jeronym, praví s veselým úsměvem. Uchvácen tímto originelním představením, udávám své jméno a prosím: A ve světě? – Frassati.

Mluvili jsme ihned o řádě. Petr Jiří hájil horlivě nutnost rozšířití známost o řádě zvláště mezi studenty, proto pravil: Ujišťuji tě, že se mi podařilo vzbudití zájem o náboženské otázky u mladíků, kteří jim byli vzdáleni, snažil jsem se mluvit jim příležitostně o našem řádě.

Jednou v Turině v Milánské ulici jsem mu nabídl občerstvení. Bude ti jistě líto, půjdeme-li je pít do tohoto hostince, táže se mne s úsměvem a ukazuje na blízký chrám sv. Dominika. Přisvědčil jsem bez odporu, domnívaje se, že v té chvíli není disponován k přijetí pozvání. Když pak v kostele po několika minutách modlitby jsme se ubírali podle pokladničky, ukázal mi šeptem: A občerstvení, budeme je pít zde? Pochopil jsem

ušlechtilost jeho smýšlení. Dodal ještě: A já ti je oplácím; a vhodil i on peníze do pokladničky.

Byl apoštolem zvláště v rodinách chudých, kde přinášel s hmotnou pomocí také kus lásky a náboženského poučení. O této jeho lásce k chudým se vypravují opravdu podivuhodné kapitoly. Ale-
sponť jednu: Jednou v pátek odpoledne, vypravuje přítel, jsem doprovázel Jiřího na obvyklé návštěvě chudých ve farnosti Panny Marie Královny míru. Poprchávalo a my seděli schouleni v koutě vozu tramvaje. Co pak to tu máš napravo, Jiří, táži se, ukazuje na pravou kapsu kabátu, která byla plná a kazila vzhled mladíka, pěkně oděného. Usmál se, strčil ruku do kapsy, a pomalu zvedá, abych viděl jen špičku zánovní boty. Copak nevíš, že synek paní T. má jít do salesiánské oratoře a že matka se ho neodvažuje poslat, protože je bos? Mlčel jsem pohnutím. Když jsme přišli do oné rodiny, matka nebyla doma. Hošík, jenž opatroval menšího bratříčka, pohlížel s úžasem na lesknoucí se botky, ale nedovedl říci ani slova. Jiří pochopil vše a laskavými slovy vybízí: Nyní budeš chodit každou neděli do oratoře, ráno i odpoledne. Nechal ještě na stole chléb a mléko, dal vyřídit matce pozdrav a odešli jsme.

Tak a podobně vypadaly návštěvy Petra Jiřího. Nebyl znám ve vybraných společnostech, kde se mohl blýskati svými přednostmi, jménem, bohatstvím, nýbrž v zákoutích města, ve čtvrtích chudých, tam v části Turina, zvaném Monte Rosa, a lid, aniž on o tom věděl, si na něj ukazoval:

To je mladý Frassati, jde navštívit své chudé. Třebaže mu dala matka vždy peníze, o kolik jen požádal, byla jeho peněženka vždy prázdná, protože vše putovalo co nejdříve k jeho chudým. Balíky rýže, chleba, makaronů a různé části oděvů přinášival do domů chudých, mohou-li se tak nazývati ty bídné díry, obydlené trpícími ubožáky. A s touto hmotnou pomocí přinášival i duchovní. Úsměv, laskavé slovo a dobrá rada často obměkčila tvrdé srdce dělníků a dodávala síly zoufající vdově, souženě bídou a hladovějícími dětmi.

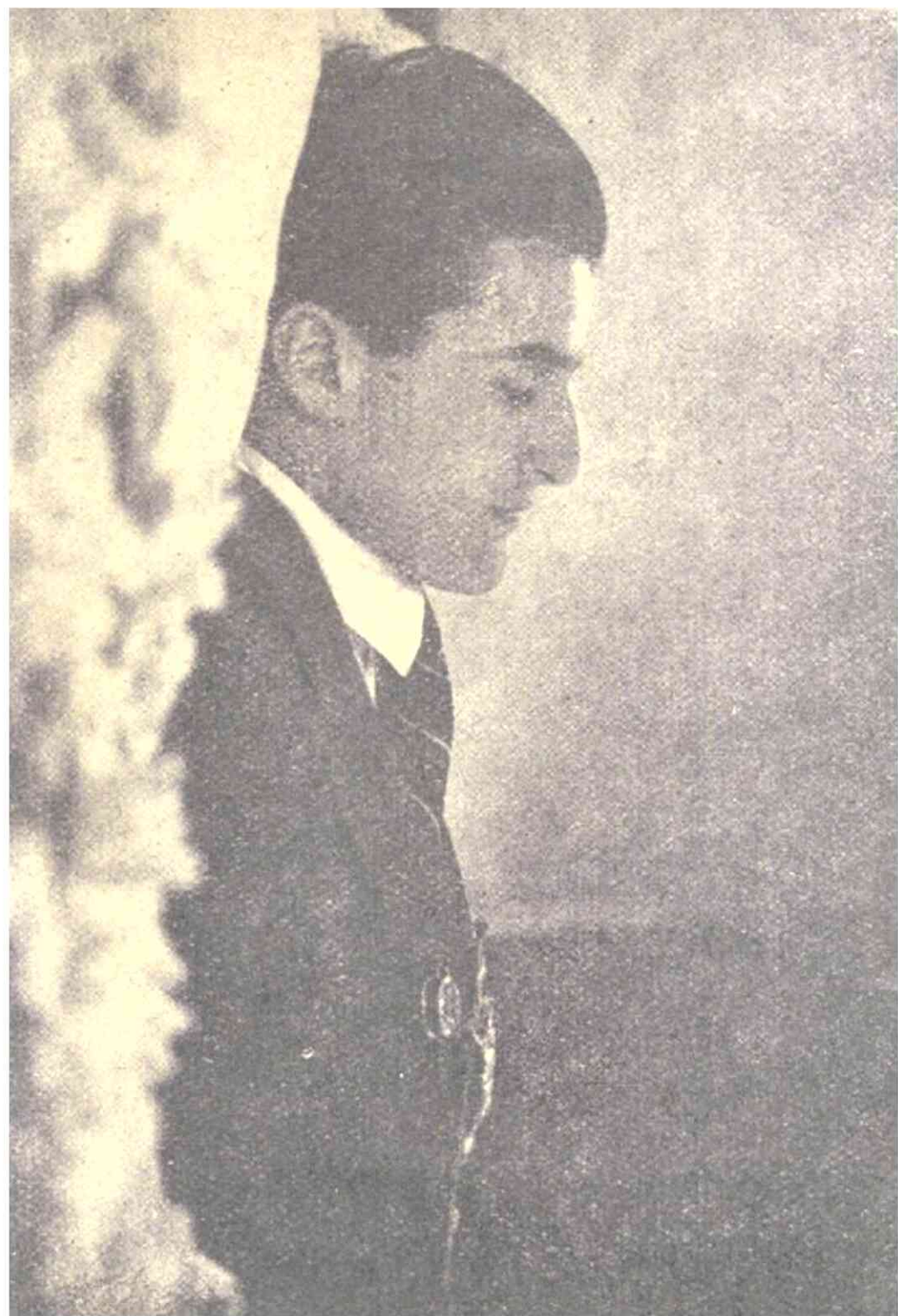
Sám se spokojil s málem. Když se vrátil ze zájezdu do Vídně a do Prahy, zůstala mu v peněžence jen lira, ač dostal na cestu dosti značnou částku. Matka nezvídala, nežádala účtů. Za řeči však, když mluvil o chudých studentech vídeňských, poznala ihned, kam se poděly všechny peníze. A když později mluvil, že možno docela dobře cestovat a jíst jen jednou denně, žasla nad obětavostí synovou. Zнала ho dobře. Věděla, že o tom, co koná pro chudé, co obětuje chudým a trpícím, nikdy nemluví, protože to koná pro Boha a ne pro lidskou chválu. Dovedl spát docela dobře na slámě na svých výletech a jíst, co si přinesl v kapse, a při tom dát peníze chudým. Dovedl prodávat staré knihy a noviny, aby získal peníze pro chudé. Nestyděl se zaklepat na dveře bohatých rodin a prosit o podporu pro trpící. Kolik skutků jeho lásky je zapsáno a jakých, ví jen Bůh! Láska Petra Jiřího, řekl kdosi, ale vždyť on byl samá láska!

VI. Umírá.

Svou láskou se vyčerpál Petr Jiří. Onemocněl. Byl vždy tak zdravý, kdo by myslel na smrt? Vždyť byl ještě mladý, bylo mu teprve čtyřiaadvacet let. Ale byl již zralý pro nebe. Co ho tu mohlo ještě zdržovat?

Tak jako po celý život jeho heslem bylo plnit vůli Boží, tak i nyní mohl říci, když ho Bůh volal: Pane, tu jsem. Ulehl náhle 30. června a za čtyři dny nebyl již mezi živými. Trpěl nesmírně, ale z jeho úst nevyšlo slovo netrpělivosti. Viděl, že se blíží poslední chvíle, protože obrna pokračovala velmi rychle a všechny lékařské prostředky nemohly pomoci. Přišel kněz a Petr Jiří přijímá z jeho rukou naposledy eucharistický pokrm na cestu do věčnosti. A pak odchází tak klidně, jak klidně žil, odchází s úsměvem na tváři, který nemohla ani krutá smrt smazat.

A pak byl pohřeb... Pohřeb triumfální. Kolik duší upřímných zaplakalo! Chudáci, které Jiří tolik miloval a které navštěvoval v jejich ubohých přibytcích, hrnuli se k hrobu a lkali nad smrtí svého dobrodince. A lidé si vykládali: Miloval chudé a opovržené. Vyhledával je na periferiích města, stoupal po strmých schodech, lezl na půdu, kde bývá tolik bídy a bolesti, přinášel dárek, kterým sytil, a slovo, kterým potěšil... V tom těle alpinisty byla víra dítěte, praví jiný. Jeho příklad poučal, byl přímo nakažlivý. Vyzařoval okolo sebe věčnou a neměnnou radost. Vše, co měl v kapse,

bylo pro druhé, právě tak jako to, co měl v srdci. Byl stvořen pro to, aby dával, nežil pro sebe. Byl křesťanem víry a činu...

A jeho hrob je stále obléhán. Náhrobní deska vystihuje krásně celý jeho život: Ve čtyřiaadvaceti letech právě před doktorátem technických věd, silný, veselý, milovaný, uzřel náhle svůj poslední den a jako vždy pozdravil jej radostně jako nejkrásnější. Vyznával víru čistým životem a skutky křesťanské lásky, smrt ho vyvýšila, aby byl živým praporem křesťanské mládeže.

VII. Po smrti.

Je tomu nemnoho let, co odešel s tohoto světa Petr Jiří Frassati. Kolik mladíků zemřelo před patnácti lety! A kdo o nich dnes ví! Kdo o nich mluví! Petr Jiří odešel, aby zůstal s námi ještě více, než by tu byl, když žil životem pozemským, odešel, aby pomáhal mnohem více, než mohl pomáhat za svého života. Jeho obraz září celému světu a celý svět k němu vzhlíží s očekáváním tolika milostí, kolik jich potřebuje naše mládež.

Jeho hrob je v pravém slova smyslu slavný. Stále nové a nové zástupy putují k jeho hrobu v Bielle a mládež si odnáší domů nadšení a sílu k zápasům svatým. Jeho životopis vychází v tisících a tisících výtiscích ve všech světových jazycích a spolky studentské mládeže italské si ho volí za svého patrona. Stále více a více se vznáší nad jeho hlavou titul SVATÝ, o jehož dosažení se jedná u církevních úřadů, neboť řada zázračných vyslyšení stoupá den ze dne.

Toužíme-li, abychom mohli jednou pozdravit Petra Jiřího jako patrona mládeže a mohli mu vzdát veřejnou úctu, jakou dává Církev hrdinům víry, prosme Boha, aby zkrátil čekání na míru nejmenší.

Cesky překlad velkého životopisu Petra Jiřího Frassati od Dona Cojazziho vyšel v Dominikánské Edici Krystal v Olomouci
a stojí 16 K.

Knižky, které má míti katolický jinoch a dívka ve své knihovně.

**Objednejte si je v Ústředním sekretariátě
katolické Omladiny v Brně, Běhounská 22-24.**

Hra o duši

od Ad. Pelikána T. J., kterou by měla míti každá dívka a každý jinoch. Pojednává o nejpalčivějších otázkách mládeže. Kniha má VII. vydání a dosáhla již nákladu 50.000 výtisků. Stran 181. Cena K 10.— mimo poštovného a obalu. Při odběru více jako 10 kusů 20% slevy. Sleva se poskytuje jen ve formě knih.

Sociální katechismus

od Msgra dra. B. Vaška, proděkana Cyrilo-Method. fakulty v Olomouci. V knížce je podána populárním způsobem sociální nauka církve a měla by býti rozšířena v celém národě. Cena K 7.—. Při objednávce většího počtu výtisků poskytne se sleva.

Mladý katolík

je příručka pro pracovníky mezi katolickou mládeží. Jsou v ní praktické pokyny pro vedení spolku. Cena 5.— K.

Pochod Omladiny

rozepsaný pro velkou dechovou hudbu. Žádejte, aby každá kapela pochod nacvičila. Cena K 10.—.

Hymna Omladiny

vyjadřující vznešené poslání katol. Omladiny. Zpívejte ji na každé schůzi, besídce a slavnosti. Cena 20 haléřů za kus.

Skupina SKO jaká má být.

Knižka obsahuje program schůzí, besed a práce na jeden rok. Mimo to obsahuje popis různých společenských her v přírodě i v uzavřených místnostech, které možno s úspěchem zařaditi na členské schůze. Cena K 3·50.

Zpěvník národních písní.

Je v něm na 236 národních písní, hymen a pochodů. Cena K 10.—.

Brněnské kostely.

Kniha popisuje jednotlivé brněnské kostely a kaple, jejich památnosti a vývoj. Cena K 12.—.

Praktický rádce pro zemědělce a samosprávné pracovníky.

Knižka obsahuje informace a vzorce žádostí z oboru zemědělského, právního a daňového. Cena K 8.—.

Katolická dětská besídka.

(První řada pokynů.) Obsahuje pokyny pro pracovníky a pracovnice v dětských besídkách. Cena K 1·50.

Sociální pomoc bližnímu.

Publikace obsahuje pokyny pro sociální práci ve farnosti a měl by ji mít každý sociální pracovník a pracovnice. Cena K 2.—.